

LBRIS

We know

books

The Heiress Hunt

Joanna Shupe

Copyright © 2021 Joanna Shupe

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Goana după moștenitoare

Joanna Shupe

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Laura Runcanu

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carip

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHUPE, JOANNA

Goana după moștenitoare / Joanna Shupe

trad. din limba engleză: Oana Stan . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9154-5

I. Stan, Oana (trad.)

821.111

JOANNA SHUPE

Goana după moștenitoare

Traducere din limba engleză

Oana Stan

LITERA

București

Capitolul 1

New York, 1895

Nimeni nu ura să fie sărac mai mult decât un om bogat. Harrison Archer, îmbrăcat în cel mai ponosit costum al său, se bătea ușor pe genunchi cu două degete, în încercarea de a se calma. Îi era aproape imposibil să se liniștească în această casă, locul în care crescuse, înconjurat de o familie care ar fi făcut și un cuib de vipere să pară mai prietenos.

„Amintește-ți de ce ești aici.“

Într-adevăr, era foarte aproape să obțină tot ce își propusese.

Răzbunare.

Complotase la asta de mult timp. De trei ani, mai exact. Trei ani de studii și de planificări la Paris, făcând tot ce îi stătuse în putere pentru a strânge o avere suficient de mare, pe care urma să o folosească la momentul potrivit.

Acel moment era acum.

Familia Archer era slăbită, aproape falimentară. Acțiunile companiei aveau cea mai mică valoare din ultimii douăzeci de ani. Prin intermediul anchetatorilor, Harrison aflase că tatăl său, care murise cu opt luni în urmă, împrumutase din fondurile companiei pentru a-și acoperi datoriile personale, timp de un deceniu. Se părea că Thomas Archer, fratele lui Harrison, avea un simț al afacerilor la fel de ascuțit ca al unei grămezi de cărbune, pentru că situația se înrătățise după ce acesta preluase funcția de președinte al companiei.

Lui Harrison îi conveneau toate acestea. Distrugerea familiei Archer era în curs.

„Nu se vor aștepta niciodată la asta, nu de la fiul pe care îl consideră un pierde-vară și-un prostănac.“

– Nu pot să înțeleg de ce ți-a luat atât de mult să te întorci acasă, Harrison, a spus mama lui, inspirând aer printre dinți și trecându-și

repede privirea rece peste cel de-al doilea fiu al ei. Tatăl tău a murit acum mai bine de jumătate de an.

– Vrei să spui tatăl care s-a lepădat de mine acum trei ani? a spus Harrison netezind lâna aspră a vechilor săi pantaloni. E amuzant, dar nimeni nu mi-a dat bani să vin la înmormântare.

– De ce naiba am face-o? Ea și-a ridicat nasul de parcă un miros urât ar fi cuprins brusc încăperea. Între toate amantele și petrecerile despre care am tot auzit, fără îndoială că îți puteai permite să călătorești pe un vas cu aburi.

Bărbatul își permitea aproape orice, dar nu le-ar spune niciodată asta membrilor familiei lui. Cu toții trebuiau să-l considere sărac și leneș, nicidecum o amenințare pentru lumea lor mică și prețioasă.

– Nu mai contează, acum sunt aici.

– Și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta.

În spatele biroului, Thomas se legăna pe scaun, purtându-se ca regele împărăției în care a fost crescut. Panica ascunsă în privirea lui albastră l-a dat totuși de gol, iar Harrison savura disperarea ce se simțea în aer. Voia să se cufunde în anxietatea lor, să o guste ca pe un vin bun.

– Chiar la momentul potrivit, aș putea adăuga. Thomas a dat din cap o dată spre el. Presupun că ai primit telegrama mea.

Fuseseră șase telegrame, de fapt, iar în toate cerea același lucru, dar nu avea rost să se ciondănească pe acest subiect. În schimb, Harrison a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos ultima telegramă, aruncând-o pe birou.

– Am venit la New York doar ca să vă spun „nu“ în față.

Și, bineînțeles, să îi falimenteze, dar încă nu putea juca acea carte. Acțiunile din Archer Industries erau încă în proces de a fi localizate și, ulterior, cumpărate.

„Curând, foarte curând.“

Scopul vizitei de astăzi era de a-i vedea cum se zvârcoleau când le refuza cererea.

– Nu poți spune nu, a plesnit Thomas peste partea netedă a biroului fabricat din nuc. Avem nevoie să te căsătorești cu o moștenitoare, și repede.

– De ce m-aș deranja?

– Nu este evident?

– Nu pentru mine.

– Vom pierde compania familiei dacă nu o faci. Bunicul nostru a fondat Archer Industries înainte de război. Nu putem fi responsabili pentru pierderea ei.

– Noi? s-a mirat Harrison, ridicând o sprânceană.

– Harrison! a pufnit mama lor și a bătut cu bastonul în podea. O dată-n viața ta lipsită de Dumnezeu, fii atent!

Mustrarea îl înțepă, ducându-l cu gândul la copilărie și la nefericirea de a fi trăit în acea casă.

„De ce nu poți fi ca fratele tău?“

„De ce nu poți sta nemișcat?“

„De ce nu poți face niciodată ceea ce ți se spune?“

În copilărie fusese un băiat energic și incapabil să se concentreze pe un singur lucru, pentru perioade lungi. Acest lucru păruse să îi enerveze aproape pe toți cei pe care îi întâlnește, inclusiv pe dădaca și pe tutorele lui. Reacția mamei lui la toate acestea fusese o tăcere absolută, în timp ce abordarea tatălui său fusese forța brută. El avusese o mână foarte grea. Pe măsură ce anii treceau, Thomas se apucase să-l ridiculizeze pe Harrison, înfuriindu-l la fiecare pas și făcându-l să se năpustească asupra lui, ceea ce îl făcuse pe Harrison să pară din ce în ce mai prost crescut, o rușine pentru familie. Tatăl său începuse să se concentreze din ce în ce mai mult pe Thomas, fratele perfect, în timp ce Harrison fusese mereu pe locul doi.

– Oh, am fost foarte atent, a spus Harrison, mângâindu-și bărbia. Voi chiar credeți că îmi pasă de salvarea unei familii care m-a dezmoștenit?

– Dezmoștenit sau nu, faci parte din această familie, a spus Thomas. Numele nostru nu va valora nimic în acest oraș dacă nu ne ajuți. Cum rămâne cu soția și familia mea? Căsătorit în urmă cu opt ani, acum Thomas avea trei copii. Vom pierde casa, compania, cabana din Newport, caii de curse, iahtul... vom pierde totul, Harrison. Vom ajunge în stradă.

– Nu reușesc să văd de ce este asta problema mea. Își verifică ceasul de buzunar, prefăcându-se că se plictisește, ca să-i enerveze pe amândoi. Având în vedere că mi-ați oprit accesul la toate aceste extravagante cu ani în urmă.

– Ei bine, sunt sigur că, după ce te vei căsători și după ce datoriile familiei vor fi achitate, putem ajunge la un fel de înțelegere, a avut Thomas bunăvoința de a părea nevinovat.

– Îmi pot modifica testamentul, a adăugat mama lor, și să-ți dau jumătate din avere.

Harrison aproape că a izbucnit în râs. Avea să dobândească tot ce aveau în mai puțin de o lună.

– Ceea ce propui este ridicol. Chiar dacă aș avea în minte o moștenitoare, ar dura să o curtez și să planific nunta, a spus el, dând să se ridice în picioare. Și cu asta am încheiat.

– Ai putea să o compromiți, a spus mama lui.

Lui Harrison i s-a întors stomacul pe dos de dezgust la auzul acestor cuvinte, amintindu-și de un lucru îngrozitor la care fusese martor în urmă cu trei ani, și care îl viza pe tatăl lui. Încercase să oprească abuzul lui Winthrop asupra femeii de serviciu, dar, până la urmă, nu contase deloc. Poliția fusese plătită, iar Harrison dezmoștenit. Acum mama lui avea curajul să-i sugereze să compromită o femeie. Doamne, abia aștepta să-i distrugă pe acești oameni.

– Iată numele fiecărei moștenitoare eligibile, care nu a fost încă promisă.

Thomas a strecurat o bucată de hârtie pe birou, interpretând, evident, greșit tăcerea lui Harrison.

– Inclusiv fata aceea băiețoasă după care umblai când erai copil, a spus mama lui.

Harrison a reacționat instantaneu. În mod violent. Mușchii corpului i s-au încleștat și plămânii i s-au strâns în timp ce s-a blocat cu totul. Până și moșturile de praf păreau să se oprească în aer.

Era adevărat?

Ea nu se căsătorise?

Maddie Webster îi fusese cea mai apropiată prietenă din copilărie și fata cu care plănuse să se căsătorească. Asta până când ea îi frânsese inima. Pe tot timpul șederii lui la Paris, el încercase să o uite, fără să îi întrebe măcar pe prietenii lor comuni despre ea. Presupusese că se căsătorise până acum cu cineva plictisitor și că se așezase la casa ei, undeva în East Side.

Deci ce se întâmplase în tot acest timp?

Nu dusese lipsă de pretendenți, cu siguranță. Zâmbetul lui Maddie putea să lumineze o cameră întregă, atrăgând atenția tuturor, doar pentru a se scâlda în bucuria ei. Tot New Yorkul o adora, era fata de aur a înaltei societăți, cu mai mulți prieteni decât putea număra Harrison. Ea fusese opusul lui în aproape toate privințele,

totuși cei doi fuseseră de nedespărțit în copilărie, legați precum hoții din Five Points, până în ziua în care el plecase la Paris.

– Totuși există zvonuri, a zis Thomas, bătând cu pixul în birou. Se spune că ducele de Lockwood o va cere în curând în căsătorie. Poate că ar trebui să o tai pe domnișoara Webster de pe listă...

– Las-o!

Cuvintele au ieșit din gura lui Harrison înainte ca acesta să le poată opri, ordinea și liniștea așternându-se peste întreg spațiul cavernos, ceea ce a atras atenția celorlalți.

– Asta înseamnă că o vei face?

Expresia mamei lui a devenit calculată.

Tot felul de posibilități se învăteau în mintea lui. Totuși, a rezistat vechiului impuls de a se agita. Înainte de a pleca, Maddie îl văzuse ca pe un frate... dar trei ani însemnau mult prea mult timp. Acum erau adulți. El nu mai era presupusul al doilea fiu leneș și privilegiat, ci un om de afaceri bogat și muncitor, cu proprietăți și interese în toată Europa. El reușise în viață. Ea ar observa diferența, nu-i așa? Poate că acum l-ar vedea ca pe un bărbat.

Cum să nu? La urma urmei, nimeni nu-l cunoștea mai bine decât ea, și urma să se asigure că termenul „frățeste“ nu îi va trece prin minte când vor interacționa. Mai mult decât atât, cineva care era pe punctul de a se logodi nu însemna că era logodit. Încă mai avea timp. Puțin, dar mai avea, iar el și Maddie avuseseră dintotdeauna o legătură specială, cu care nici măcar un duce nu putea rivaliza.

Întinzând mâna, a smuls lista din mâna fratelui său. În următoarele câteva săptămâni, el își putea dedica toată atenția câștigării lui Maddie, în timp ce planurile pentru Archer Industries erau puse în aplicare. Până la sfârșitul verii, ar putea avea tot ce își dorise vreodată.

Absolut fiecare lucru.

Inima i-a bătut cu o hotărâre familiară. El reușise imposibilul la Paris, făcând o avere aproape din nimic. Ar putea triumfa încă o dată cu Maddie.

– Voi găsi o moștenitoare și mă voi căsători cu ea, a hotărât el, ridicându-se și încheindu-și nasturii de la haină.

– Slavă Domnului! a exclamat mama lui. În sfârșit, ești de folos acestei familii.

– Care? a arătat Thomas către listă.

De parcă Harrison le-ar spune.

– Nu m-am hotărât încă, a mințit el și a pornit către ușă, dar cunosc persoana potrivită care să mă ajute să-mi dau seama.

Maddie răsucea o rachetă de tenis în mână, studiindu-și prietenul din copilărie de la depărtare, în timp ce acesta se apropia de teren. Într-adevăr *se întorsese*.

Trecuseră trei ani de când îl văzuse ultima oară pe Harrison Archer, fără să aibă nici o veste de la el în tot acest timp. De nicăieri, îi trimisese cu o seară în urmă un bilet vag formulat, în care îi cerea ajutorul.

Nu era sigură cum să se simtă în legătură cu asta. În timp ce era fericită să-l revadă, o parte din ea încă se înfuria la gândul că el îi respinsese prietenia atât de ușor. Nu era obișnuită să fie uitată de cei pe care îi considera prieteni apropiați.

Christopher „Kit“ Ward îl însoțea pe Harrison în acea dimineață, dar Maddie abia îl observase, privirea ei rămânând fixată pe Harrison. Soarele dimineții îi încadra fața, luminându-i pomeții ascuțiți și maxilarul puternic. În timp ce buzele pline și nasul drept îi completau chipul perfect, ochii lui albaștri pătrunzători le făceau pe debutante să leșine.

Maddie nu se gândise prea mult la cât de atractiv era Harrison pe când erau prieteni, însă acest Harrison era... diferit. Mergea cu mai multă încredere, cu spatele drept și mândru. Fizicul lui era mai masiv decât al băiatului de colegiu pe care și-l amintea, cu umerii și cu pieptul mai lați, și cu o pereche de pantaloni albi care se strângeau pe coapsele lui groase.

O flacără i se aprinse adânc în pânțele, o sclipire de apreciere care era cu totul nouă și nedorită. „Nu ar trebui să-i faci ochi dulci atât de fățiș.“

Totuși, nu se putea opri.

Oh, Doamne, el devenise un bărbat în adevăratul sens al cuvântului și, pe deasupra, unul frumos.

Expirând, se uita la picioarele ei și alungă orice fascinație legată de aspectul lui fizic. Nu existase niciodată ceva asemănător cu dorința între ei și nu avea de gând să se facă de râs începând acum.

La urma urmei, se cunoșteau de-atâta timp. Ea era singurul copil la părinți, disperată după un prieten, iar el era un băiat dornic să scape de familia lui. Explorasera, înotaseră, merseseră pe biciclete

și se jucaseră împreună în fiecare vară, de când ea avusese zece ani, iar el, doisprezece, fiind aproape inseparabili.

Asta până când plecase fără un cuvânt la debutul ei. El nu se întorsese la facultate pentru ultimul său an, ci dispăruse undeva în Europa.

Curând, poveștile despre escapadele lui pariziene au început să ajungă la urechile ei. Femei, petreceri, prietenii cu artiști și dansatori de cabaret... Apoi s-a oprit să asculte pentru că nu-l recunoștea pe acest bărbat desfrânat, arestat de jandarmii parizieni pentru că se bătuse cu anarhiști. Oh, da. O auzise și pe asta.

Între timp, viața în New York continuase. Maddie se cufundase în dragostea ei pentru tenis și decisese să-și facă un plan pentru viitorul ei.

„Exersează în fiecare zi, fără nicio excepție.“

„Angajează-l pe Valentine Livingston, cel mai bun jucător la dublu din America, pentru a-ți fi antrenor.“

„Amână căsătoria timp de doi ani, astfel încât să poți juca tenis competitiv în toată țara.“

„Căsătorește-te la sfârșitul celui de-al treilea sezon cu un partener cât mai bun.“

Slavă Domnului că mama și tatăl ei fuseseră de acord. Trei ani de muncă asiduă și planuri făcute cu grijă dăduseră, în sfârșit, roade primăvara trecută. Se calificase la competiția All-Comers de la Philadelphia Cricket Club la sfârșitul lunii iunie, cunoscută și sub numele de Campionatele Naționale din SUA.

Visul ei suprem era să devină cea mai bună jucătoare de tenis feminin din țară.

– Era timpul să ajungeți, a spus ea în timp ce bărbații urcau. Mi-a fost teamă că va trebui să joc de una singură.

– Bună dimineața, a spus Kit, sărutând-o pe obraz. Ți-am dat peste cap programul tău prețios?

– Să știi că da. Toată ziua mea este rezervată și trebuie să-mi încep antrenamentul.

– Dă vina pe el. Kit a arătat cu degetul mare în direcția celui alt bărbat. M-a făcut să aștept la nesfârșit.

– A trebuit să-mi caut costumul de tenis. Vocea lui Harrison a trecut prin pieptul ei ca un uruit jos. A trecut ceva vreme de când am jucat. Bună, Maddie.

- Bună, Harrison. Văd că te-ai întors de la Paris.

- Abia am ajuns ieri.

- Aha!

Tăcerea s-a așternut peste ei. Exista cunoaștere în ochii lui albaștri, toate conversațiile lor, zâmbetele viclene. O sută de glume, o mie de secrete. Prezența lui era atât de familiară și totuși atât de străină. Gâtul îi ardea de întrebări și reproșuri, precum și de povești despre ceea ce ratase de când fusese plecat. Dar toate acestea erau pentru vechiul ei prieten. Nu avea idee ce să-i spună bărbatului care stătea în fața ei acum.

Ea își dorea ca el să îi ofere ceva. Oare să-și ceară iertare? Să vină cu o scuză? Cu orice care să o ajute să-i înțeleagă absența, dar el era tăcut, privind-o numai. Observa și el schimbările de când se văzuseră ultima oară? Se gândea oare la trecutul lor împreună și se întreba ce se întâmplase?

Un lucru era clar. Prietenia lor nu însemnase pentru el atât de mult cât însemnase pentru ea. Plecase fără nici un avertisment, fără să-și ia rămas-bun. Nu-i scrisese nici măcar o scrisoare în tot acest timp.

- Jucăm? a întrebat Kit, arătând către teren.

- Sunt gata când sunteți și voi, și-a dres ea glasul.

- Voi turna niște cafea și voi schimba locul cu Kit în al doilea set, a spus Harrison și și-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Nu este nevoie de asta, a spus ea. O să joc cu amândoi deodată. Harrison a clipit de câteva ori, iar Kit l-a lovit pe spate.

- Ai fost plecat mult timp, amice. E mai bună decât noi doi la un loc, crede-mă.

A plecat să aleagă o rachetă, lăsându-i pe Maddie și pe Harrison singuri.

- Arăți bine, a spus el.

- Mulțumesc. Mi-a părut rău să aud despre tatăl tău.

- Într-adevăr? a schițat el un zâmbet, pentru că amândoi știau ce fel de om fusese. Vorbești serios?

- Nu. Nu era un om bun. Îndrăznesc să spun că Iadul este recunoscător că îl are în gheare.

Harrison a chicotit. Acesta era un teritoriu familiar. Îl putea ghici pe vechiul ei prieten în expresia lui amuzată și senzația de tensiune dintre omoplați i s-a mai diminuat puțin.

- Ia o rachetă. Să începem.

Curând, cei trei au ajuns pe teren, cu Maddie la un capăt și bărbatului la celălalt capăt.

- Poți servi primul, i-a spus ea lui Kit. Trebuie să lucrez la servă.

Kit i-a pasat o minge ușoară, pe care Maddie a lovit-o spre câștig.

- O lovitură excelentă, Mads, a fluierat Harrison.

Porecla uitată aproape că a făcut-o să se împiedice.

Numai Harrison îi spusese vreodată Mads. Ea nu i-a răspuns și nu a mai existat nici un schimb de replici în următoarele douăzeci de minute, în timp ce meciul decurgea normal. Ea s-a concentrat pe balans, perfecționându-și rotirea și unghiurile care făceau tenisul pe gazon atât de interesant.

- Deci, Maddie, a spus Harrison între punctele înscrise, povestește-mi despre acest duce al tău.

Întrebarea a surprins-o și a bătut mingea de tenis de mai multe ori în timp ce se gândea la un răspuns.

Mai exact, Lockwood nu era ducele ei, cel puțin nu încă. Când ducele de Lockwood a luat cu asalt societatea din New York în luna martie, mama lui Maddie i-a reamintit de înțelegerea lor: era timpul ca Maddie să-și aleagă un soț. Până la urmă, un al patrulea sezon era practic de neconceput, chiar dacă motivul pentru care nu se așezase la casa ei era unul întemeiat. Toată lumea știa că un duce englez era cel mai puternic aristocrat, cu excepția reginei, așa că Lockwood a devenit captura sezonului. Provocarea a entuziasmat-o, cu titlul de ducesă drept premiu final. Totuși, nu era singura. Peșitorii, agitați, încercau să-și aducă ficele cât mai aproape de duce.

Maddie a avut grijă să participe la cât mai multe cine la care frumosul duce de Lockwood a fost invitat, iar cei doi s-au înțeles bine încă de la început, pe baza dragostei împărtășite pentru aer liber și activități sportive. De atunci, relația lor înflorise, iar acum mergeau cu trăsura în parc în fiecare luni, la ora patru. Zvonurile despre o logodnă circulară prin camerele de primire de pe Fifth Avenue, iar Maddie avea toată încrederea că va primi în curând inelul de logodnă din partea lui Lockwood. Odată cu asta, ea avea să devină ducesă și să plece în propria ei aventură mare, dincolo de ocean. Ce putea să-și dorească mai mult o fată în poziția ei?

Totuși, ea și Harrison nu discutaseră niciodată despre alte femei sau bărbatî într-un sens romantic. Subiectul fusese evitat, deși